

HISTÒRICA NEGOCIACIÓ DE LES RELACIONS ENTRE L'ESTAT I EL VATICÀ

Juli Minoves topa amb el PS per la negociació del concordat

Des que fa 14 anys es va aprovar la Constitució sempre ha planat en l'agenda ministerial d'Afers Exteriors la negociació del concordat entre l'Estat andorrà i el Vaticà. S'han fet di-

ferents intents, però cap ha arribat a fructificar. Ara sembla que s'entra en una nova fase en què des del Govern es vol desencallar un acord no exempt de polèmica.

ALBERT ROIG
ANDORRA LA VELLA

En l'última compareixença del ministre d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació, en la Comissió Legislativa d'Exteriors que es va celebrar a porta tancada el 19 de març passat, Juli Minoves va desenterrar la negociació sobre el concordat amb el Vaticà.

Minoves va explicar als consellers generals de la comissió la necessitat de tornar a tirar endavant les negociacions amb la Santa Seu, i va proposar que aquestes es fessin de manera conjunta entre el Govern i representants dels grups parlamentaris. El ministre va considerar com a "canal natural" de representació parlamentària els mateixos consellers generals integrants de la Comissió d'Exteriors. Juli Minoves plantejava, per tant, l'arribada a un consens parlamentari en un tema d'Estat que fa anys que s'arrossega.

Aquesta proposta ja ha estat acceptada per la part liberal. De fet, la presidenta d'aquest grup parlamentari, Conxita Marsol, va adreçar una carta signada a 27 de març, en què diu textualment que "ens plau comunicar-vos que el grup parlamentari liberal accepta la seva proposició" de participar conjuntament amb el Govern en les negociacions del concordat, i ja nomena "com a representants d'aquestes converses el M.I. Sr. Jaume Serra i el M.I. Sr. Emili Prats", tots dos membres de la comissió. Una altra carta datada el 28 de març notifica al síndic general la comunicació feta al ministre i li adjunta la missiva.

OPOSICIÓ SOCIALDEMÒCRATA

Però la proposta va topa amb les reticències socialdemòcrates. D'una banda, la presidenta de la comissió, Rosa Ferrer, va dir al ministre d'Afers Exteriors que la feina del Govern era la de governar, i que la negociació d'un concordat era tasca governamental i no pas de la comissió. I, de l'altra, el líder socialdemòcrata, Jaume Bartumeu, va reblar el clau a les paraules de Rosa Ferrer dient que si s'han de discutir te-

Juli Minoves va rescatar la negociació sobre el concordat amb el Vaticà en la comissió legislativa d'Afers Exteriors del 19 de març passat. La controvèrsia sobre la successió del copríncep episcopal en determinats condicionants marca el debat sobre el text.

> **Minoves vol un que la Comissió d'Exteriors participi en la negociació**

> **Bartumeu afirma que la proposta va contra la separació de poders**

> **El concordat podria ser inconstitucional si tracta de la successió del bisbe**

mes d'Estat ja ho faran amb qui pertoca, és a dir, amb el cap de Govern, i no pas en una comissió legislativa ni amb el ministre.

De fet, Bartumeu ha qualificat l'actitud liberal "d'irresponsable", de "desconeixement del reglament" i "d'anar contra la separació de poders". A més, el president del grup parlamentari socialdemòcrata critica "la irresponsabilitat de la senyora Marsol en acceptar formar part d'una negociació a través de la comissió, quan aquesta no pot fer res que no li encarregui la Junta de Presidents".

Els representants liberals, però, van fer costat a les paraules de Juli Minoves. El president suplent del grup parlamentari, Jaume Serra, va explicar que no entenia la posició socialdemò-

crata: "Se'ls proposa participar en un tema tan important com aquest i no volen. No entenc aquesta posició, ja que es queixen constantment que no se'ls informa i quan se'ls demana participar-hi activament s'hi neguen." I va avisar que "ens podríem trobar que la negociació es duigués al marge del PS".

INCONSTITUCIONALITAT

L'aspecte que genera més controvèrsia a l'hora de redactar el concordat és la possible aspiració per part del Bisbat d'assegurar la seva successió en cas que, per exemple, des del Vaticà algun dia hipotèticament decidís dependre's de les responsabilitats com a cap d'Estat, cosa molt improbable, o que es fes una reorganització dels bisbats catalans i desaparegués el d'Urgell.

Signar un concordat que inclogui aquesta garantia de successió entra plenament en contradicció amb l'article 43.2 de la Constitució, que diu clarament que "Els coprínceps són, a títol personal i exclusiu, el Bisbe d'Urgell i el president de la República Francesa".

Des de les files socialdemòcrates s'argumenta que en cas que es donessin alguns dels condicionants anteriors "la Constitució ja preveu els mecanismes per reformar-la", i s'hi afegeix que un concordat no ha de fer aquesta funció i si el seu text preveu aspectes com ara el d'assegurar la successió del bisbe com a cap d'Estat "està vulnerant la Consti-

¿Per què un concordat amb el Vaticà?

El concordat és un text que estableix les relacions entre l'Estat i l'església. De fet, bona part dels països amb tradició catòlica tenen aquest acord amb el Vaticà, que tracta de les relacions i els interessos mutus entre totes dues parts sobre qüestions jurídiques, d'educació, culturals i econòmiques. L'Estat espanyol en té un des de l'any 1979, que fa dos anys va rebre una campanya molt forta en contra perquè se'n revisés el text, sobretot en el finançament de l'Església per part de l'Estat i l'ensenyament de religió com a assignatura part del currículum escolar. La República Francesa no té concordat, però sí que té acords vigents entre la Santa Seu i Lorena i Alsàcia que daten del 1801.

A Andorra, en el moment de l'inici de negociacions del Trilateral, l'any 1994, l'aleshores cap de Govern, Òscar Ribas, ja va manifestar la necessitat d'un concordat amb el Vaticà. I la Mitra ho havia manifestat reiteradament durant el període constituent. L'anterior ambaixador andorrà al Vaticà, Manel Mas, ja va fer passes en aquest sentit, però mai no es va arribar a res concret. Des que Juli Minoves va accedir al ministeri d'Afers Exteriors aquest és un tema que sempre ha estat a la seva agenda. El desembre del 2002 ja va comparèixer a la Comissió Legislativa d'Exteriors per exposar el tema. No va fructificar. Però el 2005 es va començar a posar blanc sobre negre i el titular d'Exteriors i el secretari de la nunciatura a Madrid, Jean Marie Speich, van elaborar un esborrany, el contingut del qual mai no ha transcendit a l'opinió pública.

tuació". Consideren, per tant, que no poden ni negociar ni avalar un text que acabaria sent inconstitucional.

Però els liberals no compareixen aquesta posició i creuen que "és bo donar estabilitat al cap d'Estat i a les relacions amb el Vaticà", en paraules de Jaume Serra, que afegeix que "és evident que

quan signes un concordat es dona una cobertura legal d'un fet a través d'un acord, i això estabilitza les relacions i els compromisos de l'Estat amb l'Església". El president suplent dels liberals també argumenta que un concordat "el tenen la majoria d'estats de tradició catòlica" i hi afegeix que "fins i tot Napoleó en va fer un". ■

FOTOS: EDUARD LOSILLA I MÓNICA LLORENS

| EDITORIAL

Concordat polèmic

La redacció d'un concordat entre l'Estat andorrà i el Vaticà és una negociació feixuga, complexa i no exempta de polèmiques. Catorze anys després d'haver-se aprovat la Constitució, moment en què es va començar a parlar que de la mateixa manera que es treballava per elaborar un trilateral amb els estats espanyol i francès, també calia redactar un text que regís les relacions entre la Santa Seu i Andorra. Molt ha plogut des d'aleshores i molts han estat els intents. Per aquells que sempre han expressat les seves reticències a fer aquest tipus d'acord, se'ls ha posat com a exemple el concordat amb l'Estat espanyol, el qual data del 1979, però que cal recordar també que ha rebut múltiples propostes de revisió

perquè no en va els temps canvien i, per tant, també les societats. Perquè un concordat no ha de servir per garantir privilegis ni per posar en qüestió articles de la Constitució, perquè aleshores s'està manllewant la voluntat del poble. Però si el concordat ha de servir perquè puguem crear un marc legal de relacions entre l'Estat i l'Església (atès que tenim una societat de tradició catòlica, amb un cap d'Estat que ho és pel fet de ser bisbe), doncs benvingut sigui. Però que també tinguin molt en compte els legisladors que aquesta societat ja no és la mateixa que fa tan sols catorze anys, que moltes coses han canviat, i també en la percepció de garantir privilegis a una determinada confessió.